کستیري ګلونه

ډاکټر «جکر» شینواری

کستیری گلونه

40

د

شعرونو مجموعه

غلام جان جکړ شینواری

۱۳۶۸

کتاب : کښتیری گلونه
شاعر : جگړې شیدوا ړی
خپرونکی : دافغانستان دلیکوالو انجمن
مهتمم : افضل تګور
دچاپ شمیر : ۲۰۰۰ توکه
دچاپ کال : ۱۳۶۸ ش ۱۹۸۹ ع
دچاپ ځای : د ولتی مطبعه

پەنوم:
رخپلی ګرانی مورچی پخپله
ویلی‌شوه‌اوزه‌یی‌ددی ګستیری
ګلونو ورګړم .

چکړ

سریزه

چیری هوشحالی دی چی غمونه را نه هیرشی
چیری به راحت شم چی در دونه را نه هیرشی
بی له خړوخاوروسپیرو گټوخه سوند ه شی
داکانی چی گورم سپین سخونه را نه هیرشی

رهتیا هم چی دشاعرد خیال هنداره دریادهر ډول دوړواو گردو نو نه پاکه وی . اوچه شعرهم هغه دی چی دبوی تولنی دخوښیوغمونو اودردونو، تصویرونه لکه څنگه چی وی، به هغه ډول وښلوی ، اوخلکو ته یی به مخکی کیږدی ، چی له نیکه مرغه زن سبا زموږ به معاصره ادب او به خاصه توگه به شعر کی دغه ټکی ته زیا ته پاملرنه شوی اوزموږد زن ورځی دشاعرد زړه نه ر اوتلی غږهم همدغه زمزمه د ځان سره موږ ته دبوی ښکلی ډالی به توگه راوړی ، چی هر تنی دوه بیته زما ددغی خبری ډیرښه ثبوت دی ، او داهم دهغی غزلی شعرونه دی ، چی مادلته وان شاعر ډاکتر جگړه شینواری بوی غزلیزی مجموعی څخه را نقل کړی دی .

« الف »

هو ! مادغږلیزی مجموعی یادونه وکړه ، خودهغی نوم می واندهیست ، ددغی مجموعی نوم ((کستوری گلونه)) دی.

زه سره پوره پردی چی ډاکټر جګړ صاحب له ډیره وخته راپه دی خوا دیو شاعر په توګه پوژنم ، زه اوجګړ صاحب دسویټن غړه په لمن کی ژوند یدلی و ، اوددغه له برکت څخه ډک غږسری او سوینی او به موږه ګډه سره ځښلی دی ، اولکه څنګه چی زما ستر ګی د سویټن غږدلوړو ټیټترو د غوکوسره اشنادی همدارنګه جګړ صاحب دهغه دتوروتړو اوژورو ګړنګونو ستغونو او کږلیچونو سره اشنا غږهغی دی ، چی ځای پهځای یی په شعر کی همدغه بلند پروازی لکه د سویټن غږ د با تور غوندی له ستر ګوکیږی .

جګړ صاحب څه شاعر دی ، خوزمونږ دغه شاعر د خپلی شاعری په خواکی وخت په وخت دهیواد دمظبوعاتو سره نوری هم زیاتی ادبی مرستی کړی دی ، چی زیاته برخه یی د ژنګرهار په ورځپانه او مجله کی ، چی د خپل وخت ډیر ی چی او په زړه پو ر ی خپرونی وی ، تر ستر ګوکیږی . اوکوم خاص مخونه چی د جګړ صاحب په سرسته د چاپ د باره تیار یدل ، د یادونی وړدی . بله دا چی جګړ صاحب یو طبیب د ی . او د یر په زړه نرم طبیب ، چی طبعا طبیبا ن د تو لنی د جسمی ر و غتیا سره سر او کا ر لری، ز مونږ د غه طبیب چی کله د خپلی ټولنی دروحی حالت ګډون وی ته گو ری ، نو کرا ره نا سته ورته خوند نه ور کوی اودخپل شعر په ژبه د خپلو خلکود خوږ یدلی جسم په هغه رګ گوتی پږدی په کوم کی چی خوږ موجود وی او دعلاج وړوی.

په دغه وخت کی شعروایی په خپل شعر کی د ټولنی دروحی حالت دلاهه کولو په باب خبری کړی . اوخپله خبره څه په دا گه او په

زغرده کوی .

زه چی اوس دغه هو ټکی لیکمه نوخپل ځان دهغه غوکستوری گلونو په سمسوره باغچه کی وینم ، چی د گرانو لوستو ټکو اوشعر خوښوو ټکو ستر گی په پری خوړی شی . هو ، دغه گلونه په ژوند اوسنی شی شعر په ډگری کی ځان ډیاره ډاینبو دلو ځای و سوس . د جگړ صاحب کستوری گلونه درنگ ، خوند او تصویر ډیری په زړه پوری ټهوتی لری ، چی زمونږ دلتنی شعر تر جهانی کولی شی. د جگړ صاحب دشعر ژ په خوږه اود خوږو الی مره سوچه اوسا ده ده ، چی په غزل کی هغه ځه دری توکه دیا ملرنی وړدی ، اوچی هر غوسره په یوه غزل کی دژ بی خوږو الی ، سوچه والی اوسا ده والی پروت و ی ، په هغه اندازه به ور سره په غزل کی زړه راکښون هم سو جوړوی .

کله چی سوچه د پښتو د سعا صر غزل ټوم اخلو ، یا یی لولو اویا خوښی اورو ، نو داسی تصور کوو ، چی زمونږ غزل هم له یوی مخی پښتون شوی دی ، او د پښتو ټول کړه وړه یی په خپله لمن کی راغښتی دی . دمثال په توگه وگورئ ، چی زمونږ پښتون شاعر ، خپل پښتون زړه به خومره ښکلی پیرایه کی دیارانو محفلو ټوته ورلیږی

پښتون زړه دیار انو محفلو ټوته ورځی
گلونه دی دوستانو چی گلونو ټه ورځی

لکه خومره چی لوی خدای جگړ صاحب ته ښکلی ځیره / اوکلا ځیری سره په اخلاق ، ټیک خوی او له خندا مخه د که خوله ورږه ږغه کړی ده ، او دی بی د خپلو اندیښو الانو په منځ کی هر دول عزیز

گرځولی دی ،هوسړه یې په شعر کې هم خلوص ،خوږ والی اوسا ده والی پروت دی . درد و ،نه او غمو نه خو زموږ د ژن ورځې د شاعر په سر لکه دسپین غرهسی درانه پراته دی . اوچې قدم پورته کړی، نو دغمونو کو ځوورته خپلی دروازی پرانیستی وی ،خو دی شاعر، دی او دیو شاعر کار په دغسی یو وخت کې باید ، چې څه وی نو ځکه وایی :

چیرې چې تلمه په غمو ور غلم
ستړی ستومانه په سلګو ورغلم

هرڅه می هیرشو کله ژبتیا ووایم
په ډیر سر و لیو نو و رغلم
یا دا ولوده شر ژګیدو په ا سید
چې تلم په شر نګه د ژولنو ور غلم
تلم د ژ خمی زړه د تکو رله پاره ،
بخته! یا هم په سرو لمبو ور غلم
له وینې ډک زړه لارای ته کړله
ځکه په غېشود ښوو ور غلم
جکړه ! نورخلك که هرڅه وایی
زه می په ننګه د پښتو و رغلم

یوه خبره زما هیره مه شوی و ه ،او هغه دا چې ما په زوی سپین کرښو کې کړی وای. هغه داچې جکړې صاحب شینواړی دی اونې سپا چې موږ د پښتو اد ب بهیر ته ګور و ، نوږ یا ته برخه په کې ژ موږد شینوا رووړونو د مو ږ په شینو اړوکې ښه شا عر ان، ا وڅه غز ل و یو و ژکی شا عر ا ن لرو، چې دد ی لوړه وجه ژ ما په خیا ل د ا ستاداو د معا صر پښتو غز ل د پلار ابو المعا د حمزه شینواړ ی

« د »

الهام پیدا نکی شاعری اود هغه لارښونه ده ، چې په د غه برخه کې یې ژباتی هلی ځلی ا یستلی دی ، رښتیا هم چې استا د ته دی خدای نورهم عمر ور کړي . هغه د خپل غزل په رنګینیود خیټر غړو نه او د لوارګی دښتې اورغونه سمسور کړي دي . او بیا دغې له فیضان هغه ډکی وریځې په ټوله پښتو نخوا کې خپله درافشانی کړي ده اوسږو ټول دهمدغه عالي مقامه شاعر د غزل د کروندې وړې ځانګو .

نو په دې حساب چې جګړ صا حب شینوا ری دی ، باید چې د غزل په باب ورسره پوره حساب وشي ، خوزه یوازې د هغه په کستیري ګلونه ، د هغه دغو ښتنې سره سم ځوتکې دیوې یا دوني په توګه لیکم نه د نقد او ار زیا بې په ډول .

زه په خپل وار د دغه لاری دیوه پخوانی لاروی په حیث د اکتر جګړ شینوا ری ته ، چې د خپل ژ یات مصرو فیت سره سره بې خپله علاقه د ادب او شعر سره هم ټینګه سا تلی ده ، د شعر په ښکلو ګل کښو نو، باغونو او باغچو ګرځیدلی دی، او په خپل شعر کې بې د هندو کش د غړو د لمنو ګلان د سپین غر د ارخیو سینکګو او ګنډ بریو سره یوځای کړي دي. او اوس ور نه کستیري ګلونه جوړ شوي دي. زمونږ په وړاندې د ی چې د لا ډ یا لی تو ب هیله بې کو م . ز ه یا و ر لر م چې جګړ صا حب د ډیرو ډو شعرو نو وښو سټره ذخیره لري . او په راتلونکي کې به بیا هم سږو او تاسو د دغه ښه شاعر د شعر د غو ټوکنډا ری ته په ګډه سره کښینو .

زه نور د دغو ګلونو او ستا سولې منځه ږده پورته کوم ، او خپلې خبرې د جګړ صا حب د یوې ښکلې غزلې په څو بیتو نو لنډوم:

به سرو سکرو تواو لمبو ور لحم
څکلی ا شنا ته په جر ګوور لحم

« ه »

رزگـه‌ا پـوه‌ته چی رقیب‌ته می‌زه
نه پـه زاری نه پـه گیلو و رحم
زه‌دآ شنا دیو ار مان پـه خا طر
و گوره ، خنگه پـه لیمو و رحم ؟
چی لیونی می‌دخول خـا ن وبو لـی
گریوان شکید لی ترکو شو و رحم

حـا فظ

۹ ره ر ۱۳۰۷
انصاری‌واټ، ر ا دیو
کا بل

هوډ

نه لرم پروا چې په ما څه کیږي
داسې په ژوند وي او نه پرېږي

رسم به منزل ته پدې سخته لار
نه منم ما نه چې دا به نه کیږي

ښه شو چې د مینې تو متې شو مه
اومن به هر مشکل کار په لیمه کیږي

چیرې چا لیدلی کوم پښتون منکر
لا سې پخوانې مینې ته زړه کیږي

ښه شو چې د خوا روغم را ښکې شو
زوړ که په دې غم کې شمه ښه کیږي

تل د پت آواز په ما جګړ کوه
غږ خو به هووخت کې په میړه کیږي

(۱) میړه نار ینه با تور

۷ر ۶ر ۱۳۶۴
انا به پنجشیر

دپښتنی سور پی

څله به می زړه کی وی کیلی پر تی
خوږدی که وی سخی ته درسی پر تی

توره شی څرګنده په سور چل باندی
زړه کی دبی زړه وی و سوسی پرتی

ای د پښتنی چی چا رودلی وی
نه خوښوی پښوکی ژ ولنی پرتی

جاردی هم شهیده ننګ د ی و ګاټه
محکه دې په ګوردی سری هنچی پر تی

داهم په جګړ حسا هو لا ی شی
زړه کی ئی دی هیلی پهتنی پرتی

۱۳۶۴ر۹ر۱۴
باغ بالا

د هجر شیبی

زن سی ډیا گلی ترغوږ د ښگړو شو ر شو
دی زخمی زړګی ته څومره ښه تکور شو

زما ستړی ارزو ګانی به دسه شی
ستا یادونه را ته ښه شود زړه زورشو

خمر دا هجر به هم تیر شی زه به در شم
دتور سخو مخ ته ګور ځنګه تور شو

که دا ژوندرا باندی ګران دی خو ترتادی
ار اد ی می لا بخی شو ی چې بل او ر شو

ما منلی د ی نا دو دی پرو اندکا
شرم هله د ی که برخه می پیخور شؤ

زړه سی وا خله د ګمښو به ول ئی بند ګړه
ښه پو هیږ م چې دزړ ه سی همدا ګوز شو

ته می ژو ند ئی ته یې سوند ته می هرڅه
سر می وا خله ګه دا دی دا یو پور شو

۱۳۶۳/۶/۱۸
با رك پښتور

پښتون غرور

هیڅ مې له چېغو اسویلوو نه شو
هم په ریبا رهم په جر ګوونه شو

خیری ګریوان مې لوند په اوښکو یوور
څه هم د دی حال په لیدو و نه شو

وی مې ورځه پښتونه ئې ولویږه
سر تیټ دل مې نه پښتوو نه شو

دمینې غمه خفه نه شی له ما
نـــور نه پوهیږم په ګیلوونه شو

ستړې په نصیحه دو سره پوه شومه اوس
هم په په فریادهم په سلګوو نه شو

۱۳۶۳ر۶ر۳۶
انا به پنجشیر

دغم شیبی

لو کی ئی شم خطیبه د گناه خبری مه کړه
په سخکی لویه شپه ده دسها خبری مه کړه

لږ پر یږده چی چی په خم می ایله شونډی لگیدلی
حساسه شا ن شمبه ده دد عا خبری مه کړه

راحت خوښی او یار یوالی خم کی موندلی کیږی
همه اتیار ه می خوښه درنه اخبری مه کړه

که خم په ما چپه کړی نو ایله په صوابی شی
چی محکمه هم نیشه شی د جزا خبری مه کړه

له غمد لته راغلمه سا قی چی خفه نشی
په مسته میخانه کی د چوپتیا خبری مه کړه

جا موزه درنه انوسره پاتی خو ما پریږده
له دیر و غمو مست شوم د دنیا خبری مه کړه

۶۴ ر ۶ ر ۴ ۶
ا زنا یه پنجشیر

دگومان خبر ې

په ما چې څه لګېږي دجانان خبرې دي
دنيا چې ئې کړه وراندې ګومان خبرې دي

نن ښايي څه رنځوره ده داسې نه پوهيږم ستاد زيان خبرې دي

دګانې ګرځېده کله وراندې وي شي توپانونه
ددوه زړو نوښوند خود ايمان خبرې دي

زړګۍ زه نوکله يم اوز ګار ئوروغموته
پرتې راته په سخکې دهجران خبرې دي

جګړه چې خاطر دربانديې ګران دي داشنا
لمانځشوي دي په شعر ګي دجهان خبرې دي

۱۳۶۴/۶/۲۶
انا به پنجشير

هیری وعدی

تهری وعدی دی اشنا نوری شوی
بلی لهوی می به ز ره پـوری شوی

ستا دخوانی غرور به خوپو ری وی
داچی دی ماته پهخوله سپوری شوی

خپلهپکلادی بازاری غوندی کړه
کاسی دحسن دی نسکو ری شوی

پهځان دی کړی ما مجرم مه گڼه
چی دی په برخه ورځی توری شوی

جکړ چی ستا د یدن ته در غی نو
ستر گی دی روغی وی شمکوری شوی

۱۳٦۴ر٦ر۲۷
انا به پنجشیر

هسکه شمله

ما سره مل ستاد سلگونښه شوه
تا ته‌سی پاتی دپښتو ښه شوه

هومره کتل‌چی دی‌په سینه ماته
هومره دی‌گرانه دکتونښه شوه

زما له سره به را تیته نه شی
هسکه شمله‌سی دزنګونښه شوه

تسهی داوښکو اننګو بانډی دی
زما احساس ته دشعرونښه شوه

سختی تیر یږی خفه نشی گلی
تورو تیا روکی دسپیدونښه شوه

واک دظالم پدلاس ور غلی‌چی‌و
دابی‌دزور دختمیدونښه شوه

۱۳۶۴/۶/۲۸
انا به پنجشیر

د کی کاسی

هسی‌می زړه کی شه کیشه پریو ته
سپینه ږ وبی دی پهسینه پریو ته

هوا بی تر ستر گو شه حیا ر ا غله
بهر ته ستنه شوه گلد ستهپر یوته

ز ما دا وچی شوندی گله و یشی
وعدی له پاسه بی و عده پر یوته

د غه آزار بهوی دچارا پسی
مخ ته د هجر قا فله پر یو ته

جکړه یو ه و ی خو تا نه منله
کا سه د صبر د ی چپه پر یو ته

۳ر۷ر۱۳۶۴
انایه پشنجیر

ډغره

مخ مې څپې ډډ لبر وخوړه
رڼتینې میڼه مې نظر وخوړه

مانولوګی کړی! چې په سدشي راته
دا ښې ډغره په کوم غږ و خوړه

لو به په بلډ ول پیل شوی ګوري
څه به د و که څه ښې په ژ روخو ړه

سخته به وی خو به سند رویا دشي
چا چې ګولۍ به خول تټر وخوړه

رقیبه ما د ی ا و سیلی و لیدل
ښه شوه چې ناخو هم په سر وخو ړه

٥ و ٧ ر ٦٣
انا به پنجشیر

ونه شوه

ماخوتو به کړه په توهو ونه شوه
د مه دستر گو لیو نو و نه شوه

په تړ مو اوښکو سی تټړشو-زخمی
خوښه د زړه په تیر یدو ونه شوه

خپری گریوان سی ورته وښوده خو
ددی سخت زړی په خوله هو ونه شوه

غو ښتل سی درله ننواتی درشم
پدی رضا ښادښتو ونه شوه

څه دی چی سرمی ورته تیت نه شو لو
خپر که داوښکو په جر گو و نه شوه

داچی محفل دمینی سوړښکاریږی
داخو دمینی په غوښتو و نه شوه

٦ ر٧ ر ٣ ٦
انا به پښتو

دمینی بنکالو

دغاچکی نظر پور زومی‌خو څه
دا بی غمی دلږو توسی‌خو څه

چی د یار سخی ته لوګی لو ګی شی
د انډ را نه‌د سپید و می خو څه

ټنده ئی خلاصه سیلمنو ته چی‌ده
دا عنعنه، د پښتنو مې خو څه

له لحا نه قیرله‌و ینا نه تمریږی
د امیر انډد میږ نو سی خو څه

چی بی په‌یاد یا ندی سندری یو لی
د پښتنی یوځلی پښتو سی خو څه

چی‌تش دیا ردپاره وشر نکیږی
څکلی نغمه ددی پنګروسی خوڅه

چی اوس می‌هم آرام ته نه پریږد ی
دپاکی مینی اد څکا لو سی خو څه

۱۰ ر۷ ر ۶۳
انا په پنجشیر

دوفا یون

کز ران سودلته فشی نواهنا راحه چی‌نحو
به سینه‌نه پو هیری‌ز احدان را نحه چی‌نحو

خاصه‌دلیو نی‌سینی سلا نه‌ده تیار ه
به‌توره فهمه‌هم‌نه‌نحو به‌سپار احه‌چی‌نحو

پیغور ه‌کوزاوکلی‌ته به‌کړو سینه پښکا ړه
له‌تولو ا ندیښنو نه بی پر وارا نحه‌چی نحو

به‌کا نوچی‌سوپولی‌دوی لیدلی‌نه‌ده سینه
ژړا ددوی به‌برخه به‌خندا راحه‌چی نحو

زه ته‌چی‌پکی اوسونوکوډله به گلشن شی
اباده به‌کا رنه‌ده به‌سا را را نحه‌چی‌نحو

بنوچی بی‌زخمی کړم او به زلفو کی‌را گیر
دنا زخندادی‌چوړ کړم بی‌دوا راحه‌چی‌نحو

۱۱ ر ۷ ر ۶۴
یارک پنجشیر

دغم شپه

چو په تو ره شپه وه ډیره سخته په ما تیره شوه
دلته نه څلو ر و خو ا و داسی بلا تیره شو ه

ځمکه غم ته جوړه شوه اسمان خالو نه ووهل
ستر که دما شام بی وا ترمخ په ګلا تیره شوه

ستو ری ځلیدل او شین اسمان بی ښکلی کړی و.
ځمکه کی تور تم خو به اسمان کی رنا تیره شوه

هو ستو ری حیران ود دی ځمکی بدبختیو ته
شنه وه او ښا یسته خوښی اد هسی غو فا تیره شوه

ور کې شو انسا نان ځمکی ښکلی مخ بدر نګ شو لو
راغلی و ر ته سختی ژ ړا ګا نی خند ا تیره شو ه

۱۸ و۷ ر ۴ ۶
ا نا یه پنجشیر

دغمو مثل

نازونه دی جانا نه په لیمومنم منم
هو زل دی د کشمیو منگر و منم منم

دبل سر مخبر ی به زما د زړه پر هرشی
د اسرمی دزړه پهسره لمبو منم منم

دا زړه چی می درکړ ی اختیار بی پښتو نه ده
تش یاد د خوږ ی مینی په لید و منم منم

ما نوبه دی دسرشم کړانی یام و ا ر خطا نشی
هرڅه چی مخ ته راشی زه یی په هو منم منم

یوا محی غلچکی نظر دی هو مره زړه راکړی
ناخو الی دژ وند و ن می په خوږ و منم منم

ستاژبی ته معطلؤم چی به هوکړی اوکه نه
ته هوکړ ه نو رغمو نه په پند و منم منم

با و ر کړه چی جکړ د توپا نو نوپروانه کا
ژ و ندون دمینی د کک له خطر و منم منم

۱ ۲ ر۸ر۳ ۲ -
انا به پنجشمر

پوخ هوډ

مینه له سره تور یدل دی و رځه
لکه پتنګ لمان جار یدل دی ورځه

شمعې و رو ستی سلګی اېل کړی دی نو
شر ط تر ی چا پېره تا وید ل دی ورځه

که د ی د سر په فکر لا ر ی ا شنا
دا نو پښتون ته شرمید ل د ی و رځه

یار در ته لوبی رنګا ر نګ خو ا ږ ی
رسی د دا ر کی ځنکید ل د ی و ر ځه

چې پښتنه مینه نې هیر ه نه کړ ی
مطلب تر هو د ه رسیدل دی ورځه

جکړ ه کمه و ر ته و نه و ا یی
لار کی لویدل او پا ځیدل دی ورځه

۷ر ۲ ۷ر ۳ ۶،
انایه پنجشیر

ستړی

چیرې چې تلمه په غمور غلم
ستړې ستومانه په سلګوورغلم

هرڅه مې هیرشوکه رښتیا وواییم
په بېرسر و لیو نو و ر غلم

بیا دیا و لود شر نګیدو په اسید
چې تلم په شر نګ دزو لنووورغلم

تلم دزخمی زړه دټکور له پاره
پخته بیا هم په سرولمپوو رغلم

له وینې دك زړه مې سلار اکړله
ځکه په غشو د ښو و ر غلم

(جګړه) نورخلك که هر څه وائی
زه مې په ژنګه د پښتو و ر غلم

۱۴ر ۹ر ۶۳
باغ بالا

سوی تخم

و اوره بارا نه سوی لمر د نیا غمجنه کړه
وچو وچو د بښتو سی د ژړه ستنه خوږه انه کړه

وریځو پدی لوړ وغرو نو وخر خی او ستی‌شی
لړو هم لا ښو باندی خـو ر ه خپله لمنه کړه

جار شمه بارا نه ستا شر نگی خومـره مزه لری
لا به مزه دار شی که دی‌دا سینه نم جنه کړه

تخم د هـر بوتی خپه شـو ی نا امیده دی
وچوتړو خاورو ئی‌دژوند کوسه شکمنه کړه

٦٣٨١
بارک پنجشیر

بد نظر

وعده چې د ې زن و ه نو سبا ته څنګه شوه
آ پر یکړه د یخښنې دې جزا ته څنګه شوه ؟

په ښکلو پستو شو نډو به دې تل موسکا خوره وه
د هغو سکیږ و سخه ژړا ته څنګه شو ه ؟

قصاب غوندې جارجار دې او په غاړه مې چاړه
دمینې پا کې لار ه موتادا ته څنګه شو ه ؟

دچا له بدنظره را ته داستړې شوه جو ړه
دمینې دا د نیا جوړه تالا ته څنګه شو ه ؟

ز ما په پښتنې هوډ کې دغه خلل را غلی
پوه نه شو م چې وفادې یا جفا ته څنګه شوه ؟

جکړ ه دغه دو رد ز ما ن دې پروا مه کړه
له ځان نه دې کیله وه اوس یل چا ته څنګه شوه ؟

۱۶ ر ۲ ر ۱ ر ۶۳
پر وان مینه

ختلی دم

چې مې نظر په لیو نو پریوت
عقل زما له ګړ نګو پر یو ت
بیا مې ساقی بې سده ولید لو
لعنت په ما تو کنلو ولو پریوت

تلم د ګلو نو تما شو د پاره
خو هرقدم مې په اغزو پریوت
سپرلیه ستا ښکلو وپرسو نه لوګی
چې دې اثر په غرو رغو پر یوت

دما شومتو ب وړځی مې یاد ې شوې
زړه کی هوس دولو لو پر یو ت
څه وکړم دم مې اوس ختلی ښکاری
ځکه مې زور په اسو یلو پر یو ت

زاهد په نبض د زمانی پوه شوی
ځکه په خاورو په سجدو پر یوت
دا زه ساده یم چې و نه پو هیدم
غماز د یار په دروازو پر یوت

ښکره ته اړ اده ګلکه سا ته
خیر که په ساغم د ګلو پریوت

۳ اړ اړ ٦٥
ما ما مینه ـ باغ بالا

د ژوندستړي

په ما چې توری بلا پوری شوی
ستاد کمښو تیاری پری نوری شوی

ستړی د ژوند خوښی څه کمی نه دی
په خو له دی ولی سپکی سپوری شوی

کاشکی ستاستړ گی می لیدلی نه وای
د ژوند رنا شـپی می توری شوی

وعده می کړی ده منکر نه یمه
ستړ گی می تا پسی شمکوری شوی

چا چې ئی خوب کی مخ لیدلی نه و
جکړه هغه خوسر توری شوی

۱۸ ر ۲ ر ٦٥
مرکزی ر وختون

یوارمان

پەسرو سکرو تواو لمبو ور ځم
ښکلی اشنا ته په جر ګو ور ځم

زړ ګه پو ه شه چی رقیب ته سی زه
نـه پـه زا وی نه په ګیلو ور ځم

ځم پر ګنو ته څه پروا نه لری
کمد سینی په ښوئید و ور ځم

سینی دا ستاد یوار ما ن په خا طر
و ګو ر ه څکه په لمبو و ر ځم

چا نا نه ستاد پت ساتلو په نیت
سر سی پەلا س تر سور چلو ورځم

چی لیو نی سی دخپل ځان وبولی
ګریوا ان شلید لی تر کوځو ورځم

٦ ٥ ر ٣ ر ٢ ٣
سرکری رو غتون

د پښتو هو

ستر کی منتظری وی با نه سی تیقیدل کله
زړه کی سی د یرغمه، خو یا غی فکر سی منل کله

دا زما گوته نصیب دغم په ورځ پیدا شکاری
داکه داسی نه وای نوغمونه د یر یدل کله

ته خوسی شکیدلی گریوان وچی شوندی نه وینی
تا که دالید لای نو دا زړو نه سوز یدل کله

تول خاطر د مینی دی چرچوپ یمه څه نه وایم
تا ته خود ٔ پته زما شعرو نه چو پیدل کله

سل خبر ی سر ئی یو جکړ ٔ د پښتو هو کړ ی
هو که د پښتو نه وا یی ظلمو نه سی زغمل کله

۲۰ر۳ر ٦٥
مرکنی روغتون

PROPERTY OF PACKU 2961

لیونی مینه

دا زما لیونی مینه په سترو ویده وبده
د استا بیخمه مینه په گلو ویده و یده

ماتا لره زړه درکړ خوتا وویشته په څمکه
دمات زړگی اسره وی په اغزو ویده ویده

راگرانی پدی پوه یمه حاجت دگیلی نشته
سهیره تاله به نه شی په کمښو ویده یده

له نا زدی گیله نه کړم په وفادی څه شکمن یم
پوهیږی چی دی مینه په لمبو ویده وید ه

په سترو دد نیا با ندی جگړ څه پر وانه کا
چی مینه دی یوځل کړم په لیمو ویده وید ه

نوټه ۲۳ ز ۳ ر ۶۵
پرگزی روغتون

د کمښو تال

پښتون زړه دیار نو محفلو ټوته وړځی
ګاونه دې دو ستا نو چې ګلونو ټه و ړځی

د شك أو دو سوا من خپره وو ټه له منځه
چې او ښکې بې اه ستر ګوښوا دو نوته وړځی

نوعقله ټه هم سم شه داشنا خپره واوره
د مینې خاص نظر دی غزلو نوته وړځی

نصیبه سوچه بر خپدی بدله به خوښی شوه
رقیب چې به هر لوړځی نوهمو نوټه وو ځی

چکړه دساقی نه سینا غوا ړه چې و صال دی
ستا زړه دیار کمښو ټه ځی تالونو ټه و ړځی

۲۸ د ۶۵
ما ما مینه

خالی میدان

زړګیدې ناکې پسولی شته که نه؟!
دمنزل مخ نه پسرلی شته که نه؟!

چې دیارا نوسحفل سوړ ځکاړی
ګلونه لږوکې لږوني شته که نه؟

بهسا زېرګر چونې ګودر لږنه ځې
ګلاله وابه سنګونې شته که نه؟!

اغزی دګلو غنګ کې ولو ګډل
نالې بهلاس که دې رسې شته که نه؟!

داچې نوغوږې لمارې سم کاندې زو
ډاډه بهوس کې غوسې شته که نه؟

چکر ، لوکې چې غزل د سیني
وانه بهنیت کې دې سیالې شته که نه؟

۲۰۶۵ر۲۰

ساحا موقه

دوکه

داکه له ساکی نواشدا چیرته کی
شیه دو صاتی لنده سیاچیرته کی

سوز چل وهلی به کوتره نه کی
هوندوته سی گوزه سیاچیرته کی

دیرن دنیا سوهیی سیاکران
له دلوند رنا او رنا چیرته کی

ستایه سرکو شو کی اردوشیی
وا بیخالی لظرته لوما چیرته کی

رحسا دیچکره لنده ساته کره
سیته خود وکه شوه ندلا چیرته کی

دلاری ځار

سترې شوم ستالارته په کتو کتو
هم شودې ریبارته په کتو کتو

زه چې ری ته راغلی نه ریبار راغی
کلك شوم دې ازارته په کتو کتو

دلته دې یوی هیلی ساتلی یم
تم دزلفودار ته په کتو کتو

ماته که چېرته کړی کلی ښه کوی
خوښ یم ستا گوزارته په کتو کتو

ماتپی د چکر د پښتوهوډ نه شو
هوم حیران دې کارته په کتو کتو

۱۹۶۶/۳/۳۱
ماما مونه

هیلی ژیلی

اشنا می راغی وسو سی څخلی
له مخی تکی توری څپی څخلی

سختی څیلی ته چی غوتی وخندل
په وچو شونډو می اسری څخلی

زړه سا تیګاه شود کمښو په ډول کی
زن خا سو هی له ی با ندی څخلی

لمو نی بیا راغله د ژړه ترکوړه
تن کی می و یخی پښتنی څخلی

چکرچی سنا کمښی په خو ب ولیدی
څکه ئی سخ نه ز وانی څخلی

۲۳ ر ۵ ر ۶۵ -
مرکزی روغتون

ساده کتل

یاد ساری رالـه جورستا ساده ساده کتل
کښې مې ول دستونې پـا ساده ساده کتل

وچوشو نډوته سې گوره د پوښتنې غـه حاجت
حیران ستا تغافل ته زما ساده ساده کتل

دشپې له ترویـ سې کې داسمان ستوری پخپری
گڼې او ښکې شوښم سپا ساده ساده کتل

داسې ستر گې ساهرې که پـالې دسروشراپو
دزړه وینې چې زیښې د اساده ساده کتل

چکره تاد ښکلو په محفل کې غـه لیدلی
غمونوڅنې ډک دچا ساده ساده کتل

۲۸ ر۰ ر۶۵
مرکزی روښتون

دزړه فتوا

زړه داسې فتوه راکړه ترسلګو پورې ورځم
احساس سې سره لمبه شوتر لمبو پورې ورځم

ترکسه د شهید سزاردې ستر ګې کړه راخلاصې
زما هم ار اده ده ترچنډو پورې ورځم

دزړه در ده داو ایه په ښو کې ژلې تم شې
ژه ته سوښه نه کړم غرغرو پورې ورځم

هالل دستر ملت سو میرانه ده د نیکونو
چرګه د پښتو د ودې تر دیرو پورې ورځم

دوښود امنزل به سواخرور سې بې ته
مالمارې ددې حسن رنګینو پورې ورځم

په خیال ګې سې هاللې او روزلې خپله سوښه
اوس راغله حقیقت کې ترکمښو پورې ورځم

چکړه څه خوږه خوږه نوې دې غزل کې
چې زه هم ستا په لا دیارلمډو پورې ورځم

۲۸ ز/ر ۶۵
مرکزې ورغښون

هوډ

ستا که استغنا باندی خه و نه شو
زما ذړه دنیا باندی خه و نه شو

نوم چی دیار واوری رنګ الوتی شی
خه دی چې په ما باندی خه ونه شو

حسن دی ډیر زیات ؤ دامنم خو زه
مات زړه دبې نا باندی خه و نه شو

ستا بازار ی سینه زه ساده پښتون
تش دخولی خندا باندی خه ونه شو

شاښ دی جګړه پو هیدلی یی
داچی نن په تا باندی خه ونه شو

۱۸ز۶ړه ۶ -
مرکزی روښتون

داغزو مزل

داچی ار زوگانې می بیها ری دی
هوسره می له زړه وتی کوکاری دی

ماچی ستا د ستر ګلو ګلو لیده
پوه شوم چې بد مسته کلان کا ری دی

هو واری دی سر ګ ته استولی یم
داواړه نا ډودی خو ستا چاری دی

محمه چې یاران راته په طمعه دی
زوړی او پیچو می زسالاری دی

پوه یمم څه پدی سا د ګی نه کیږی
ستر ګی د رقیب خو هم هو ښیا ری دی

در و مو په اغزو ر سو په ګلو ته
خیږدی که کوښی لاری خونخواری دی

تو ل یو پید ا شوی ژو ند ا و سوئی ته
دا هیلی د رنی دی هم د لد ا ری دی

څه دی له جکړه څه و نه پو هیږی
وا ړه ارزوګا نی می بس خواری دی

سا سا سوئه

هیله

لەونی مینه را ته تا را کړه
ایله ئی ژوند لەمه بها را کړه

اوس دی پښتو کی کمه را نه شی
خیر که رقیب را ته سزا را کړه

کوشی سړی دی اوښوك نه پریښی
راهلم که چیری دی سلا را کړه

را لمه دمینی چی دنیا جوړه کړو
دا نور خوښك که تاوفا را کړه

جکړه وخت په ژن سبا ټیرشو
کله اشنا وعده رښتیا را کړه

۱۰ر ۷ره ٦
ما ما مینه

دبانډې یاد

اشنا نه شته چې داغم راځنې کم شي
د کېږو کانو دیوال دی څه په سم شي

دې ښایسته محل نه تیر سوین غر را یاد شو
دیوکا ډاډ د سر ښکلا دزړه ملهم شي

مالی ښ کې د ګاونو ټل جور کړې
چې په ټل د ګستری (۲) ورشي زوتم شي

د یخچال او بوسې تندې ماته نه کړه
دخانوای (۳) چینې او به راچې ورک غم شي

بازاری مینه د عمر مینه نه ده
نن لمبه سبا ایره او تری تم شي

دخار پو څواورشو کله هیر یدای شي
واړه دردې خو په ستر کو کې می تم شي

که چکر د خان خو بښې خواړې کړا ، د ه
د نړۍ له هر یو ګوټ دی ورک ماتم شي

نوښه ۱۱ ر ۷ ر ۶۵
ما ما مینه

---

(۱) :- دسوین غرد جګې څوکې سره نږدې ل سرو کې .
(۲) :- ګستړی یوغرنی سوین ګل دی د ډیر ښکلې بوی ل
په سوین غرکې ډیر زرغو نیږی .
(۳) :- دسوین غرد بوی او چټی برخې یوه مشهوره چ ه

دوطن غم

که زه سره لمبه نه شوم شوجانان لمبه لمبه
بلبل تنهٔ سوری کړ شو بوستان لمبه لمبه

زما محب وطن چی په نیرنګ بدلول غواړی
ګډ داسی وی نو زه به کړم خپل ځان لمبه لمبه

په بګلو سینه نه کړم بم په خوار وسین شوی
قسم دی چی یوځل به کړم زمان لمبه لمبه

چندری ځنی وتلی دپښتون داوج هلوزه
داتول خوار ملیتونه اوس یوشان لمبه لمبه

زما هیلی به ګل شی پری مه وهه ملنډی
دیره به ئی شی مخکی ستا داشان لمبه لمبه

په شیری ګریوانو خو به ضرور خوښی راوړی
چی شولو پدی لارکی ډیر ځوانان لمبه لمبه

جکړه دزړه تپ دی دوطن له غم په دا شو
غزل دی په ځای پریږده . کړه دیوان لمبه لمبه

۱ ر۷ر۶۵

فتوا

سده یو ځلی خو سی بیا وپو ښته
دا په بی لیارو سر زما وپو ښته

ځای ئی په کلی په بیدیا ونه شو
په کانړو ویشتی دا اشنا وپو ښته

که له پا نسی نه تخنیک نی یمه
د د ه فتوا ز ما ګناه وپو ښته

چا ته دا سراو تند ی ووهمه
لږ خو زما سپیره دنیا وپو ښته

ما د انسان په سینه ولی نیسی
هر څه پوښتی. ټولږ خوداوپوښته

توره تیا ره او وږه نه ډډنی
ځیری ګریوان خو دسپا وپوښته

جګړه تم شه چی غو تی خا ند ی
دخوار زړه سینه دی ریښتیا و پوښته

۱۸ ر ۷ ر ۶۵
ما ما سینه

تو پیر

خپل عزیز را ته تر بور شو
دا مو جهل او غرور شو

نو میالی د جهان څه شو
دا حساب راته ضرور شو

تر بګنې د کور او کلی
سمه غر راته تنور شو

دا نو څه ننګ او پښتو دی
بو ورور خان او بل مزدور شو

را شی بو تر بله تیر شو
خو رکه زما یا ستا قصور شو

داچې هوډ ضروری دی
او که نه ورک موسرور شو

۲۳ر۷ر ۶۰
ما ما میشه

دزړه‌خبری

ملګنی که‌پوښتی دازما دزړه‌خبری
تاله‌به زنډی شی دغه‌ستادزړه خبری

پریږده‌اشنا عذردی‌په‌کونج کی‌ځلی ښه‌یم
که‌نه خولی ته‌راغلی څه صفا دزړه خبری

ته‌ستر کی لری نوڅه حاجت دی دښوولو
چتی پهغه دغه شوی تالا د زړه خبری

له سینی می‌توبه ده‌اود یدن‌ته‌نه درځمه
دو که ده‌نورڅه ندی داشنادزړه خبری

داچی د سهار پهلړه راغلی زه‌پو هیږ م
پوښتنه غرض‌ده کړم رښتیاد زړه خبری

لوی منزل

چې دی منزل ته نه رسیږم څه دی
په سینه کې غم اونه د ریږم څه د ی

جذبه چې زیا ته شوه خاسو شه نه شوه
لا پسې ځوا ن شو م نه ز ړیږ م څه دی

څه دی چې جا ر شم د خپر له شملې
زړه مې دا غوا پی خو شالیږم څه دی

هوډ دی چې چیغه شوای له لوړی غو کی
خو و لی تم شم نه پو هیږ م څه د ی

د پښتو سر ځنه ئې هیر ه شو له
ځینې ځلمو با ندې شرمیږم څه دی

جګړه سا د ی په غز ل کې پو کړ ه
داچې بې سو ره روا نیږ م څه د ی

٦٥/٨/٥
ساسا مینه

کومەمینە کوم هود

تەچی وفا نەکری زەبەختم بە خیلە لارە
شولە راخر کندە دوە مخی دی‌واردوارە

خولکچی دلتە اوسی بە سوبکران ژسوبە ورووردی
سو بە بو حساب لرود هرچا لە کرداوە

ژبە ملیت اوغدیدە دهرچا خیلە دە
کران بە سوبەخەچی کادخم لارە اوارە

هرچا هر خە وبلی چی جگر هغدا ود خەدی
ژە وا یم الفان یم را و تلی یم لە هر ئارە

سبکاودرو ندبوالمی بە عمل کی معاوەبری
رونە او لیونی کل بیلو لای‌شی لە خار .

دومرە سادە نە یم چی هرچا تە جگی جگی کرم
عذرد دوستی خواحمقان کری لە اغیار .

۱۶ر۷ر۶۵
ماما مینە

پریوتی مینه

مینه دی له مستو کتو پریو ته
هیله می په سختو غرمو پریوته

یوه نه یم رقیب به شه ویلی وی
اوښکه ئی ر سا له ښو پر یو ته

کله په بی غم لدی غمو شمه
خاوره یدی نوروغمو پریوته

مینه دی جا نانه څه یی خونده شوه
تکه د نصیب په پور زو پر یو ته

د ا جکړه بس د ه زه یو هیر مه
زړه کی دی غوصه په کالو پر یوته

٦٥ ر٨ر١ ٥
ساما مینه

ستړي ژوند

تاسي و کوري داستړي
په ځوانۍ کې ژوبلەړي

مجلو نه که کوښې دې
شوراو ځوږئې غمووړي

وچې شوندې جړې خنې
لیچې پاتې وچ ئې غړي

دا پتمن احساس مې ځکه
په ربښتیا تراخه راسپړي

چې دولس په شپه‌رانه‌شي
زرغون مه شه‌داسي‌زړي

د جګړ هو د ه پښتونه
تادولس غمونه وړي

داخلاص یاد

کدیادوی ما به ییالویا دوه
دیر به ترخو لیږه خوږ ویادوه

چی ستا جفاته سی و فاویله
اوس لږوددیر زما ښکته یادوه

دزړه خوښی سی به موسکارا ټغله
دا پریشان حال سی به ټغمو یادوه

ستا له خوښیونه به څه کم نه شی
خیر دی لږغم دلمو نو یادوه

چکړه و لیکه غزل د سپینې
مستانه حال ئی د نشو یادوه

۲۹ر۷ر۶۵
ماما ښینه

دزړه غوتی

هه لاس دز لفو سلسلی مزه کړه
گرانی دمینی ډوډا نی مزه کا

مینه د دوه زړو نو یو ځای کولی
څه پکی تو کی څه کیلی مزه کا

پام په ولا زما شکمنه نه ځی
مینه کی نا زاو بهانی مزه کا

زما دزړه غوتی چی وزنه مړی
یا دونو کوسی خاطری مزه کا

چکر چی مینه کا دزړه له ویته
پکی څخ لی څی خوږی مزه کا

۳ ر ۸ ر ۶۵
ما ما مینه

د بینا صاحب په یاد

■

یخته په تا یا ندی غدی راغله
چې داشنا په خوله سلګی راغله

دا چې د شعر او غزل محفل ګی
د مرګ سپوږمۍ سپیره سیلی راغله

زما بینا ستر ګی به و ګوری څه
چې په بینا اشنا تر ډیره ی راغله

شهونکی ګیلی وهی نه هسکوشو ګو
په زړه جذ به یا د ځوانی راغله

دسازاواز او دستیو په ګور
یوه شهه دخاموشی راغله

یارانو پام ګړی محفل سور نه ګړی
منځ ته خپره دسیالی را غله

جګړه دا راته دوکه پریښی
تکه په لاره د دوستی راغله

●●●●●●●●●●●

بینا صاحب دسړیتی د ډریم تاپن د نما ښځی په وخت
د ۶۵ ورو
ما ما مینه

دننګ بیداري

سهوې سي چې ستاد حسن ځایدله زه بیداروم
سر کښته اراده دې پخیدله زه بیداروم

دولس په غم کې د وبه شمه او ورځ درته بوه وه
چې تا ته دولس هیله خندیدله زه بیداروم

همزولې دې په ننګه او ځلمیان در باندې تول ؤ
غوصه چې د دښمن را پاریده له زه بیداروم

جیلو نه اتکړې د دښمن ځه نه ؤ څه نه شول
تیاره د پښتو نخوا ندورکیدله زه بیداروم

ترون د پښتنو او د بلو خوست غورځنګ شو
شهیدې چې ستاوینه مستیدله زه بیداروم

لولې غوندې ارزو درته پا خو لالولې شوه
جنده دازادې چې رپیدله زه بیداروم

ځلمیان په کوزه پره دختیک سمدې وائې
چې چیغه دغیرت او چټیدله زه بیداروم

دژوند خبرې کړې اباسین په مستیدودې
داکرښه د دیورنډ چې رنګیدله زه بیداروم

دوره دستم وروورو په ګونډ وشوه او ختمیږې
دولس هیله چې ورو ورو تا ندیدله زه بیداروم

۱۱ر۹ر۶۵
ماما مینه

لویدلی گل

ستا داورهل گلوم اشنا پربوتم
مل وم دتیا رو به رنا پر بوتم

لا پر سه لنا شوم تاوته پو چنل
څه شوه ابادی به ښه دیا پربوتم

اوس هم لا په خپله گناه پوه نه شوم
دا لسه د چا په جفا پر بو تم

گاشکی چی نصیب می بوځل شوی وای
څو وا ری شوم پورته خوښا پربوتم

شك د ی په جگړبا ندی بی ځایه ژ
ژه خوښه گناه د و نا پر بو تم

٦٥/٨/٦
ماما سپینه

لیونی غمونه

ماته را کران دالیو نی غمونه
چې بې تازه کړل پخوانی غمونه

دپښتوهوډه څه سنګرخو نه دی
چې وچ هیو نه لاتلی غمونه

سړاوی غوتی لا دریدلی نه دی
بس نو په نړه به ګالی غمونه

ویره له منځ څنی وتلی ښکاری
خپل خولا څه چې وړی پردی غمونه

ساړه پټا وی او سړی دیری
ساتی په زړه کی رښتیا نی غمونه

ارادې لا پسی مظبو طه شوله
شو سره یوان پرو نی غمونه

چکړه خدای خبر چې څه به کیږی
دا چې پرتا ځی او راځی غمونه

۲۴ر ۷ر ۶۵
ما با سینه

نیمه خوا

لاتر څو به دغه ستا مینه په غلا کړم
زړه سی کیږی چی دا مینه سی رسوا کړم

رښتیا مینه له وکړو سه شه پته
داوه مینه چی په زړه ئی شه صفا کړم

کور ا و کلی چی څه وائی د بر شه وائی
دا پښتو ده چی هر څه له تا فدا کړم

دژوند ستړو په سا هیڅ اثر ونه کړ
خوستا هجر په ځوا نی کی نیمه خوا کړم

نوروسل ځله توبه کړه او رنګ رنګ شو
چی زه څه وم هغه یمه دا رښتیا کړم

چی په څو ځله مئین شی نو کچه شی
زه به ستا په مینه ټول عمر وفا کړم

داخو دود دی چی جګړ هر چا ته خا ز د ی
که نه مینه خو یوا ځی زه په تا کړم

۳ر ۵ر ٦۵
ما ما مینه

بی‌وفا یار

لاړی‌راسته نه شوی‌داځه و شو
یووار میلمنه نه شوی‌داځه‌وشو

هیره د ی پټتودچا په لمسه کړ ه
لږ ه هم خفه نه‌شو ی‌داځه‌وشو

ا وی دسپوږمی‌غوندی په وخیژی
داچی‌ته‌ډیوه نه شو ی‌داځه و شو

هر نا ز خود ی سا په‌لیمووسا نه
زړه با ندی‌پخه‌نه‌شوی‌داځه وشو

ښه د ی ملا مت درته‌جکړ نه شو
ټینکه پەوعده نه‌شوی داځه وشو

۲۰ ر ۳ ر ۵۰
ما ما شینه

دماتم دره

نن چی دی ویجاړه سیمه کی قدم پدم
دی داغونه چی ئی زړه دپاسه سم پدم

که تهوس دی د دردو نه شی نوواوری
زه هم واړه ملامته په قلم پدم

چی دپکلو سالت هسی ویرجن پکاری
دښکلا پدی دری نوم دماتم پدم

زه دی ویرته جزائی یم لمیرل شوی
محکه پهوکی ددی ویر دستر گونم پدم

خوسره شه شوچی پدی سختوشیبوکی
دسنگر دیار په درد پاندی ملهم پدم

داغیار بده پیر زوراته رب شه کړه
ددوستانو دغم پیتی اوس په غم پدم

په یا رانوس باوردی دوی په لاس پردی
زه لاس شه چی دواړه ستر گی په قسم پدم

۲۳ ر ۷ ر ۶۳
انا به پنجشمر

د آشنا زښه

څوك كه رانه پوښتی وایم زښه د اشنا یمه
ټوله مینه مینه لیو نی یمه او ستا یمه

هغه پټ را زونه مې لا پټ پەزړه کی پاتی دی
پټ به وی په زړه کی ژه ئی کله چاته وایمه

ستا مینی ددی سختو شیبو قوت راکړی دی
دا خو ستا خاطر دی چی پدی شاړو کی پاتیمه

څه چی نورو و یلی په ما ډیر بد لګیدلی دی
ستونځی پەزړه ہار دی او مجبوریم نه ئی ښایمه

خیر دی ما سنلی کړا ؤ نه که دردو نه وی
دا چی چو په خو له یم منتظر دیو سبا یمه

هملك او ټیټ مې ډیر پدی ستومان ژوند کی لیدلی دی
ډیر ډیر مې ژړلی اوس پەتمه د خندا یمه

۲۳ر ۷ر ۶۳
انا به پنجشیر

یاران نه شته

لاد مینی نعمی شته مینا ن نه شته
د پیتاوی غاړه شته خو یاران نه شته

د کودر غاړه سړه او پیکه بریښی
مات کودړی پکی شته خوجا نان نه شته

او به هغه شا ن ته سپینی سپینی اوړی
هسکه غاړه سور سنگی او پښوان نه شته

دا چی سوړ دگو در سروچه سپره ده
مینه څه مین لاڅه غما زان زه شته

ته به وا ئی جوړ په لو یه هدیره محم
و نی وچی دی پاخو کی گلان نه شته

خامو شی ده کلی وران دی دړی ساتی
دی حالت ته دلیدنی توان نه شته

۱۲ر ۷ر ۶۴
انا به پنجشیر

د ژوند کیسه

د مینې لاره په اغزو کې ده
سخته سې واړه دایرې کې ده

چې هوسې وسوې ټوپه شا به نه خم
هره شیبه کې له تر خو کې ده

له چا چې وپوښتم ټو وپوهیږم
سوی مینه ئې له ګیلو کې ده

زما زړه چینه هم اور اخلی
چې د غمونه تر بنو کې ده

څنګه به زه وایه نوسر و ساتم
چې وینه مینه له در دو کې ده

ستر ګو ار ام په ځان حرام وګا نه
چې ټوله شپه له شو ګمر و کې ده

که له ما و نه پوښتې شه به وکړې
د ژو ند کیسه سې له غمو دکه ده

۱۵ ر۷ ر۶۳
انا به پنجشمر

دوجدان خبره

زما په زخمی زړه کی دجانان خبره ده
په زړه کی دجانان سی‌د گومان خبره ده

رانحی‌چی سره یو شویو دبل دزړه په نیت
سوچه سوچه به‌وایو دوجدان خبره ده

که‌ما په‌گوښه‌وو تړی اولاس په‌سینه کیږدی
دزړه درزاسی گوره دتو پان خبره ده

که‌پروت یم پدی شاړو کی‌نوستا غم راسره دی
خپل‌ځان رانحنی همرستا درمان خبره ده

یارانوسره‌خوښ یمه دهر یو زړه کی‌غم دی
څه‌ستړی مخ ته‌شته دی‌د درمان‌خبره ده

پروانه‌گاه‌بدنیتومی‌دسریش‌تړون کړی
یارانو داسنگرته دامان خبره ده

۹ر۷ ر۶۳
انا به پنجشیر

د کلی غم

هغه څه زړه چې غم دچا ونه کا
دبل ژړا با ندې ژړا ونه کا

هغه ته مونه مینه و نه وا نې
چې له سر تیر پکې سودا ونه کا

د کور او کلی غم نیر دې و ګو ره
که نه تو ځوك به دې پروا ونه کا

چې د یتیم حیران حیران ګټل
تا ثیر په خلکود نیا ونه کا

پر پرې دې چې مات کړه تندې د رقیب
چې بل دده په شان ته ییا ونه کا

۶۳ر۷ر۳۰
انا به پنجشیر

لنډه لار

تاوی ځه چې ځوداداغزو لاره به لنډه شی
ستړی دی بیـ یاده ددردولاره به لنډه شی

ولس به سولهستړو کړاؤاولهرنځوپچ کړو
یوځای که روان شود ترې سولاره به لنډه شی

ستره ښه یختی بهدتقدیر له دری لری کړو
ژوندبهانسانی کړو دغمو لاره به لنډه شی

تا به دغمجن زړګی دغم پټتی هر ځان ښوول
ویل دی چې هوډ کلمك کړه دکلولاره به لنډه شی

تاوی وچ لاښونه به په سروو ینوخړو به کړو
ښکلې ډولی وړمه د درخولاره به لنډه شی

پوه یمه یادساری شوی چکړه منزل پاتی دی
ځان دی لږ بیدار کړه دظلمو لاره به لنډه شی

۱۲ر۵ر۶۵
مرکزی روغتون

دجزاشیبی

دچا په یادسی او شکی راتوبیری پسی ځی
بیاستړی ارزوگانی نه تمیری پسی ځی

داځه دی چې په زړه لکه دوریځوغوندی اوری
رالحی دزړه په لوری اودو بیری پسی ځی

سوزیږم لکه شمعه دا شنا می پته نشته
ژوندغم دی که خوښی ده چې تیریږی پسی ځی

اسمانه ژاړه سه کړه چې سوړه می شی راښکاره
د یار په لټه سخ ته رنا کیږی پسی ځی

داځه گناه د شوی چې سزا می نه شوه لنډه
هرځو لکې په سخ راسی نو قهر یږی پسی ځی

یوالحی یوځکړ دی که دانور خالك همداسی
لهچاچې تهوس وکړم نوبر گیږی پسی ځی

۲ر۷ر۶۴ -

سفر محل

باغونه ډکی ګلان نه و
سوپیر وښاخوکی بلبلان نه و

څه د ژوند بدله شوی وه
په محفلو نوکی یاران نه و

څه می لیدل چې ډیره سخته وه
خوخلاصیدل تری هماسان نه و

یارانوسا نه هم ټوس کوی
چې می لیدلی د بیان نه ؤ

زړونه بوبل څخې سا په ښکاریدل
یاران خوؤ بوبل ته ګران نه ؤ

کډلې سا پوښتی سلامت زه دی
محکه چې دوی سره یوشان نه و

د ژوندرا ز

په ساورا نه دنیا ده رانحی که نه رانحی
بیلتون په زړه بلاده رانحی که نه رانحی

زما د زړګی هیلی زما د ژوندون رازه
ویجاړه شا وخواده رانحی که نه رانحی

موسکا شوندو کی نه شته غمونه سی شوسل
داخو سره نا رواده رانحی که نه رانحی

د کور کلی سمالی ده تیروم چی داشپی
له ژوندی سره خواده رانحی که نه رانحی

جکړه نه ، نه هیر یوی زما سینی پښتنی
چی تم ئی درته ساده رانحی که نه رانحی

هیر سوی شعرو نه

چیری خوشالی دی چی غمو زه رانه هیر شی
چیری به راحت شم چی دردونه رانه هیرشی

نی له خرو خا ورو سپیرو کتو څه سونده شی
دا کا نی چی زه کورم سپین مخو نه رانه هیر شی

دلته که شرنگاه دو نوو ورو داودا ووډ
دا چی ورته زیر شم اتنونه رانه هیر شی

یوه یم دمحلمیا نو ارا دی وی پخی شوی
دا سی به سوویش کا چی خوبونه رانه هیرشی

چیری ئی سا قی چی دم ختلی دیو کوټ یمه
یو خا څکی له پاره دی خو ونه رانه هیرشی

څه راته په سرکی پاتی نه دی لیو نی یمه
کرم نه یم یارا نو که شعرونه رانه هیرشی

۱۹ ر ۶ ر ۶۳ ۱۳
انا به پنجشمر

سەلار

پەکو سەلارە چیزە تاسەلەلا غزوێ گەوە
دیلوخو پێوتە مێدالارە لەمزوێ گەوە

پەهەر قدم کیسی دزو زسردەسێی گلان
گرل پە سینەحکە لارلە امیدوێ گەوە

با غو نەپێکلی پێغلی پێکلی وی د نورو پەخیال
ما تە داخرەسەیرە دپێتەلە خوندوێ گەوە

داکە پەشارۆشارۆسروم تلم کوڕی تەدیار
پەدیدادەوم چیور تلم نولە پێتوێ گەوە

ما دهوس یاران لیدل بی ارادی غوندی شول
خوز ما سینە لکە غرلە ار ادوێ گەوە

چی پری سین شودا شنا درلە بی وری ورتە
هوە بی پیا وری وکە لارلەخطروێ گەوە

داچی د نورو ارادی تەشوتسلیم نوڅە شو
هوڅ شوپە د ی چی دغەلارە لەدوکوێ گەوە

خدا بروشکمن شوم گلی تا با ئذی چی پیا نوولی
دا پیکانی کیسەدی هومرەلەتر خوێ گەوە

۱۳۶۴ر۲۸

بی سوده ژوند

مستہ میخانہ شوہ چی خمونہ شو زارہ پکی
جار شم ساقي جانہ دا یخ زړونہ کړہ تاوده پکی

مست می کړہ ساقی ګوڼدی ایغمه خو شیبی شمه
د اسی می راتر یخ کړہ چی می هیر شی ټول تراخه پکی

ګوره ساقی جانه شنه پیاله په سرو سنګو لوکی
سری مترګی خو څه کی د سرګ غشی شو بانه پکی

پری چی د کمخوتورو تیارو کی می راګیر کاندی
حکم دیا نسی را باندی شوی نور لا څه پکی

وسی کړ له لټه خو ورك شوی یار پیدا نه شو
ژوندیه سورتال نه شو نوله کومه شوخوایه پکی

لوی شوم په تیارو کی ځوانی هم تیارو کی تیره شوه
سم ټول ئی ونه کړ چی ښکاره شی سپك درانه پکی

دا سویره نصیب ئی ساقی لږ څه ور خړو به کړه
خو څه د جګړه ده ته په څه ئی ژړه نا زړه پکی

۱۳ر ۶ ر ۶۴
بارك پنجشیر

دهیو اد مینه

که توبان دابا سینوی نو بیری هم دافغان د
او دبل په تیمه پوه دي محکه مینه دجانان د .

پ، مال ارزی په سرارزی چی دیارمنزل ته ورشو
ای ددی هیوادبا تورودغه لاره دایمان ده

سره سو تی شی یو ځای شی په یووالی کی بری دی
دغه لاره چی ئی پایم دخوشال با بارمان ده

ابا مینه اوهلمنده راستانه شی ددی خاوری
هره دیشته مینه خلاصه ارله تاسی نه قربان د

که (جکړ) هرشومغروروی خو هیوا ده تاته کم دی
دابدی چی هره تره دی راگرانه لدخپل ځان د .

۱۲ ر ۶ ر ۱۳۶۳
انا به پنجشیر

PROPERTY OF ACKU 2961

ننګرهار ته

وران ویجار ګاونډی ما ځمونه په سر ونیول
ستر ګی چې تهاره شوی سالاسو نه په سرو نیول

وبرو او پلا او رم سا ه تیګاه یم نه پوهیږ مه
هر څه ، هرڅه دردوه ، مادر دونه په سر و نیول

د بر په زړه نری وم خود کا نی ځنی سخت شو مه
غرق شوم په فکر و کی ما فکر و نه په سر و نیول

ورو نه سره وژنی د چا لمسه د ه پوهیږ م نه
چا را ته د ځیل فریب دا سو نه په سر و نیول

شګی می په و ینو مړی شوی د وی ماړه ته وه
ولی سو پو پل ته ځخپر و نه په سر و نیول

پل به خفه نه شی خو چې سو پ په ځا ن خفه نه شو
سو په سره وژ نو د وی چا سو نه په سر و نیول

۳ ر۲ ر ۶۸
ننګرهار ، سپین غرهوتل

ډاکټر جګړې شینواری د ګل-
شیر زوی د ی په ۱۳۲۵ هـ ش
کال کې د ننګرهار ولایت د شینوا
ا زو د هسکې مومنې و لسوالۍ د
کوټه والو په کلی کې په یوه
پوندې ا و بز ګره کورنۍ کې
زیږیدلی دی . لومړنۍ زده کړې
یې په خصوصي تو ګه د خپل
و ر و ر ځنې زده کړې دي .

په ۱۳۳۴ ش کال د رحمان بابا په لیسه کې شامل شو . په
۱۳۴۴ ش کال کې د ډګرې لیسې د دولسم ټولګي نه فارغ شو. د دولسم ټولګي
د فراغت نه وروسته د ننګرهار طب په پوهنځي کې شامل او په
۱۳۵۲ ش کال کې د ډنومورې پوهنځي نه فارغ شو. ادبي هنځي یې
له ۱۳۴۰ ش کال څخه پیل کړې او یو زیات شعیر طبعي او اد بي
لیکنې یې د هیواد په خپرونو کې خپرې شوې دي . جګړې شینوا ری
د شعر و نو دری مجموعې لري . کښتیری ګلو نه د ده د شعرو نو
لومړی چاپي مجموعه ده .

دافغا نستان دلیکوالو انجمن

۱۷۹